

γυναικοπίστευτος ὁ, ἐνιαχ. γυναικοπίστευτος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τοῦ ρηματ. ἐπιθ. πιστε-
υτός.

Ὁ δίδων πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῶν γυναικῶν. Πβ.
γυναικόπιστος 2.

γυναικόπιστος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ πίστη.

1) Ὁ μὴ χαίρων ἐμπιστοσύνης, ὡς πιστεύεται ὅτι δὲν
χαίρουν αἱ γυναῖκες ἐνθ' ἄν. : Ἀμὰν ἀτὸς πάλι! γυναικό-
πιστος ἄνθρωπος! τσέμον λογαριάζει ἀτόνα; ("Ὡχ κι' αὐ-
τός! γυναικόπιστος ἄνθρωπος! ποιὸς τὸν λογαριάζει;) Οἶν. 2) Ὁ παραβλέπων τὰ ἐλαττώματα τῆς συζύγου του
ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεώς της Πόντ.
Συνών. γυναικοπίστευτος.

γυναικόπουλο τό, ἐνιαχ. γυναικόπ'λο Βιθυν. (Κίος)
ῥαικόπουλο Καππ. (Ἀξ.) ῥαικόπουλο Καππ. (Ἀξ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πουλο.

1) Ἡ σύζυγος, θωπευτικῶς Καππ. (Ἀξ.) : Τὸ ῥαικό-
πουλο μ'. Πβ. γυναικάκι 2β, γυναικίτσα, γυ-
ναικούλα 4. 2) Ἡ γραῖα γυνή, ὡς σμικρυνθεῖσα ἐκ
τοῦ γήρατος Βιθυν. (Κίος). Πβ. ἀνθρωπόπουλο,
διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀνθρωπόπουλλο 2.

γυναικοπροίκι τό, Κύθν. Τῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ προικιό. Πβ. γυναι-
κοπροῦκα, εἰς ἔγγραφο τοῦ 1663 ἐκ Μυκόνου.

Ἡ προίξ τῆς γυναικός.

γύναικος ὁ, πολλαχ. γέναικος Κύπρ. (Μέναικ. Καλοπα-
ναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) γέναιτσος Δ.
Λιπέρτ., Τζιυπρ. Τραούδ., 2, 96 ῥ'ναίκους Λέσβ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γυναικα. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ
τόνου πρὸς δῆλωσιν τοῦ μεγεθ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,99
κῆξ.

1) Ἡ ὑψηλόσωμος γυνή ἐνθ' ἄν. : Εἶντα γέναικος!
Κυπρ. Μωρέ, τί γύναικος εἶναι ἡ Φροσύνη Ἀθῆν. Συνών.
γυναικάρα. 2) Ἡ κακῆς διαγωγῆς γυνή, τὸ γύναιον
Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. : Ὁ γέναικος, υἱέ μου, πολ-
λὰ μπορεῖ νὰ κάμη Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ γέναικος ἔμπῳν
τοῦ θκιαόλου || Ποίημ.

Εἶδες, παπᾶ - Γιωρκή, κακὸν οἱ γέναιτσοι ποὺ κάμαν;
ἐκόψαν τῷ ἐκοντούρεψαν τέλεια πικρὸν τὰ μαλλιά τους
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ποῦτανος, ρούφιανος.

γυναικοσειριά ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.
Γορτυν. Δίβρ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ὀλυμπ. Παιδε-
μέν. Ποταμ. κ.ά.) γυναικοσειριά Πελοπν. (Μεσσην.) ῥ'νι-
κουσειριά Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ σειριά.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Ποῦ νὰ τὰ βγάλλῃ πέρα
ὁ Διονύσης μὲ τόση γυναικοσειριά! Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἀπὸ γυναικοσειριά ὁ Παναϊώτης ἄλλο τίποτις, ὀχτὼ
ἀδέρφια ἔχει ἡ νοικοκυρά του, χῶρια τὰ ξαδέρφια Πελοπν.
(Μεσσην.) Ἐχου μὲ γὰλ' ῥ'νικουσειριά κι δὲ βρουλαβαῖν'
ἡ ῥ'ναῖκα μ' νὰ στρών' κι νὰ ξιστρών' Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἀπ'
τ' ῥ'νικουσειριά μ' εἶχαμι κι κλέφτις κι ψεύτις κι κατερ-
γαραίους, ἀπονκεῖ ἔμμεσι οὐ γιὸς μ' αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ὁ Γιάννος πάει τὰ Γιάννενα κι ὁ Κωστατῆς τὴν Πόλη
κι ὁ Νίκας τ' Ἀγγελόκαστρο 'ς τὴ γυναικοσειριά του
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ποῦ ἦτανε, ποῦ μῶλειπε; | ποῦ ξενοκοιμότανε;

—Ἦτανε 'ς τὴμ πεθερά | καὶ 'ς τὴ γυναικοσειριά
(βαυκάλ.) Πελοπν. (Γορτυν.)

Ποῦ ἦσουνα πουλλάκι μου, | χαμωλουλουδάκι μου;

—Ἦμουν 'ς τὴμ πεθερά μου | καὶ 'ς τὴ γυναικοσειριά μου
Πελοπν. (Μανιάκ.) Συνών. γυναικοσόι. Πβ. ἀν-
τροσειριά, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀντροσειριά.

γυναικοσκατούλα ἡ, Κουφονήσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ σκατούλα.

Τὰ γυναικεῖα κόπρανα.

γυναικοσόι τό, Ἡπ. (Δέλβιν. Μαργαρίτ.) Πελοπν.
(Κλειτορ. Κορινθ.) — Λεξ. Ἡπίτ. γυνικουσόι Ἡπ. (Δωδών.
Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον) ῥ'νικουσόι Μακεδ.
(Δεσκάτ.) ῥ'νικουσόι Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
κ.ά.) γυναικόσογο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ.
Δίβρ. Κλειτορ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Ποταμ. κ.ά.) ῥ'νικόσουγου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
γεναικουσόι Θεσσ. (Κακοπλεύρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ σοί.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Τὸ γυναικοσόι σου σ'
ἔφαγε Πελοπν. (Κλειτορ.) Αὐτὸς κρατᾷ ἀπὸ τὸ γυναικό-
σογό μου αὐτόθ. Δὲ μᾶς καταδέχεται τώρα μὲ τὸ γυναι-
κόσογο ποῦ 'κανε αὐτόθ. Ὁ Γιώργης πεθίνισκε γιὰ τὸ γυ-
ναικοσόι του (πεθίνισκε = ἐνδιεφέρετο πολὺ) Ἡπ. (Μαργα-
ρίτ.) Θὰ πᾶμε 'ς τοῦ γυνικουσόι Ἡπ. (Δωδών.) Σήμερα
μῶρθι βουλικά νὰ ἰδῶ 'ς τοῦ χουριό ὅλου τοῦ ῥ'νικουσόι μ'
Μακεδ. (Δεσκάτ.) || Ἀσμ.

Κάνον τὴν πλάκα πιθιρά, τὴ μαύρη γῆς γεναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λεανουστουρναρα ν-ῶλα γεναικουσόι
(μοιρολ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.)

Ἀργυρὸ ξυράφι | καὶ μαλαματένιο,

τραυὰ ἀγάλη - ἀγάλη | σὲ γαμπροῦ κεφάλι,

τρέχα μὴν ἀφήσης | καὶ τὸν ἀσκημήσης

'ς τὰ πεθερικά του, 'ς τὸ γυναικοσόι

Ἡπ. (Δέλβιν.) Συνών. γυναικοσειριά.

γυναικόσπιτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ σπιτί.

Οἰκία εἰς τὴν ὁποῖαν κατοικοῦν μόνον γυναῖκες. Ἀντίθ.
ἀντρόσπιτο.

γυναικοστασίδι τό, Στερελλ. (Σιβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ στασίδι.

Τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἐνθα ἴστανται αἱ γυναῖκες. Συνών.
γυναικαρεὸ 1, γυναικειο (εἰς λ. γυναι-
κειος Β 1), γυναικήσιο (εἰς λ. γυναικήσι-
ος 2), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικωνί-
της γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυ-
ναικωτός 5).

γυναικοσυγγένεια ἡ, ἐνιαχ. γυναικοσυγγένεια Πε-
λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Ποταμ. κ.ά.) γυναικοσυγγενεά Πελοπν. (Κλειτορ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυναικα καὶ συγγένεια.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Ἡ γυναικοσυγγενεά
σου μ' ἔφαγε μὲ τὴ μαρτυρία της (εἰς τὸ δικαστήριον) Πελοπ.
(Κλειτορ.) || Ἀσμ.

Ποῦ ἦσουν, πούλλάκι μου, | πετροχελιδονάκι μου;
— "Ημουν 'ς τὴν πεθερά, | καί 'ς τὴ γυναικοσυγγενιά
αὐτόθι.

γυναικοσύνη ἡ, λόγ. ἐνιαχ. γυναικοσύνη Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -σύν-
νη.

Ἡ γυναικεία φύσις, ὁ γυναικεῖος χαρακτήρ, τὸ ἦθος τῆς
γυναικὸς ἐνθ' ἄν.

γυναικοσύρτης ὁ, ἐνιαχ. γυναικοσύρτης Σπερrell. (Αἰτωλ. Αχαρναν.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σύρτης.

Ὁ ἐλκύων διὰ τοῦ κάλλους ἢ τοῦ τρόπου τοῦ τὰς γυναῖ-
κας ἐνθ' ἄν. Συνών. γυναικάκας 1, γυναικα-
λάς 1, γυναικάρης, γυναικάς 1, γυναικά-
σιος, γυναικοκυνηγός, γυναικουλάς,
γυναικούλης 2, κοριτσάκας.

γυναικοσώρι τό, ἐνιαχ. γυναικοσώρι Σπερrell. (Αἰ-
τωλ.) γυναικ'τσούρι Σπερrell. (Ἀχυν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα καὶ τοῦ παραγωγ. ἐπιθήμ.
-σώρι.

Πλήθος γυναικῶν ἐνθ' ἄν. : Σήμερον 'ς τὴν ἐκκλησίαν
ἦσαν οὐλοῦν τοῦ γυναικοσώρι Σπερrell. (Αἰτωλ.) Μαζώχ'κι
οὐλοῦν τοῦ γυναικ'τσούρι 'ς τὴν κηδείαν τ'ς θειᾶς Λάμπρους
Σπερrell. (Ἀχυν.) Συνών. γυναικαρεὺς 2, γυναι-
κοβόλι, γυναικοβρόντι, γυναικοβρόχι,
γυναικοθέμι, γυναικόκοσμος 2, γυναι-
κολάσι, γυναικολόγι, γυναικολογία,
γυναικομάρι, γυναικοσωρός.

γυναικοσωρός ὁ, Ν. Ἔστ. 21 (1937), 744.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σωρός.

Πλήθος γυναικῶν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικοσώρι.

γυναικοταβερνιά ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλειτορ.
κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ ταβερνιά.

1) Ὁμιλος γυναικῶν εἰς συμπόσιον, αἱ ὁποῖαι κάθονται
μακρότερον τῶν ἀνδρῶν καὶ πίνουν ἄφθονον οἶνον ἐνθ' ἄν. :
Γυναικαὶ τῆς γυναικοταβερνιάς! (ἐπισυμπόσιος προσφώνη-
σις) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 2) Μεταφ., ὁμιλος θορυβώδους
ἐνθ' ἄν.

γυναικότε ἡ, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) γυναικότη
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀγουρότε, παιδότε.

Ἡ γυναικεία φύσις, ὁ γυναικεῖος χαρακτήρ, τὸ ἦθος τῆς
γυναικὸς ἐνθ' ἄν. : Κατὰ τὴ γυναικότε μου ἄς ἐσένα κάλ-
λιον δουλεύω Οἶν. Ἐδειξεν τὴν γυναικότεν ἄτ'ς (ἔδειξεν
ὅτι εἶναι γυνή, ἀνόητος) Κοτύωρ. Ἐγὼ μὲ τὴ γυναικότε μ'
πυθὲν 'κ' ἐπορεύω νὰ πάγω (ἐπειδὴ εἶμαι γυνή, δὲν δύναμαι
νὰ ὑπάγω πυθεν) Τραπ. Ἀτὶ τὴ γυναικότεν 'κ' ἐπορεῖ νὰ
ποιῇ (δὲν δύναται νὰ συνευρεθῇ μετ' ἀνδρός, δὲν δύναται
νὰ δείξῃ τὴν γυναικείαν αὐτῆς φύσιν) Πόντ. Πβ. ἀγο-
υρότε 1.

γυναικότεριχα ἡ, Κρήτ. Πάρ. Σῦρ. Τῆν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ τριχα.

Ἡ γυναικεία τριχα ἐνθ' ἄν.

γυναικοτύμπανο τό, ἀμάρτ. γυναικοτούμπανο ἐνιαχ.
γυναικοτούμπανου Σπερrell. (Αἰτωλ. Ἀχαρναν.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ τύμπανο.

1) Τὸ σύνολον τῶν γυναικῶν μιᾶς συντροφίας ἐνθ' ἄν.

2) Ἡ συγκέντρωσις ἱκανοῦ ἀριθμοῦ γυναικῶν ἐνθ' ἄν.

γυναικούδα ἡ, ἐνιαχ. γυναικούδα Κύπρ. (Καλοπαναχ.
Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα.

Μικρόσωμος γυνή ἐνθ' ἄν. Συνών. γυναικάκι 1,
γυναικάρι, γυναικί, γυναικίτσα 1, γυ-
ναικίτσι, γυναικουδάκι, γυναικούδι,
γυναικούλα 1.

γυναικουδάκι τό, Γ. Ψυχάρ., Ἀγν.², 277.

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικούδι.

Ἡ μικρόσωμος γυνή : Ἡ Ἀγνούλα μας ἔνα γυναικου-
δάκι κολακεύεται ξαστερόνοντας μιὰν ἀγάπη της ἱερῇ.
Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικούδα.

γυναικούδι τό, ἐνιαχ. γυναικούδι Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα.

Ἡ μικρόσωμος γυνή ἐνθ' ἄν. : Μουρὲ γυναικούδ', τσι τὶ
γυναικούδ'! (εἰρωνικῶς). Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικούδα.

γυναικούλα ἡ, κοιν. γυναικούλα Λευκ. (Φτερν.) κ.ά.
γυναικούλα βόρ. ἰδιώμ. γυναικούλ-λα Κάσ. γυναικούλα ἐνιαχ.
γυναικούδ-δα Ἀπουλ. (Μαρτ.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ.
Μποβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα.

1) Ἡ μικρόσωμος γυνή κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ.) Καλαβρ.
Ὁλόκληρος μανträχαλος παντρεύτηκε αὐτὴ τὴ γυναικούλα!
Ἀταίριαστο ζευγάρι κοιν. Κεῖνος ὁ ἀντρακας ὁ γιὸς τοῦ
Θύμιου πῆρε φτούνη τὴ γυναικούλα; Κρίμα 'ς τὸ παλλη-
κάρι! Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἦτανε 'κεῖ μιὰ χοντριά γυ-
ναικούλα (χοντριά= παχύσαρκος) Πελοπν. (Βερεστ.) Γυ-
ναικούδ-δα εἶναι ἡ γυναικα κέκ-κια, κέκ-κια (= πολὺ μικρό-
σωμος) Μαρτ. Βρέ, τί γυναικούδ-δα ποὺ ἐν' ἐκεῖνη! (κοίτα-
ξε πόσον μικρόσωμος γυναικα εἶναι ἐκεῖνη!) Γαλλικ. 2) Θω-
πευτικῶς, ἡ συμπαθὴς καὶ προσφιλὴς γυνή καὶ ἰδίως ἡ
σύζυγος κοιν. : Ἐχει μιὰ γυναικούλα, μάλαμα! Τὰ περνάει
φίνα μὲ τὴ γυναικούλα του κοιν. || Φρ. Νὰ χαίρεισι τὴ γυ-
ναικούλα σ' κὶ τὰ πιδάκια σ' (εὐχή) βόρ. ἰδιώμ. Πβ. γυναι-
κίτσα. 3) Ἡ πτωχή, ἀπλοϊκή καὶ ἀσήμαντος γυνή, ἡ ὑ-
ποδεστέρα κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλὰ χρηστὴ τὸ ἦθος γυνή
κοιν. : Εἶναι μιὰ γυναικούλα τοῦ λαοῦ, πτωχή, ἀλλὰ πρώτης
τάξεως γυναικούλα. Πλήθος γυναικοῦλες τῶν συνοικισμῶν
μαζεύτηκαν 'ς τὴ Δημαρχία νὰ πάρουν ἐπίδομα. Πῶς κάνει
καημένη, σὰ γυναικούλα κλαῖς κοιν. 4) Ἡ φλύαρος καὶ
φιλοπεριέργος γυνή πολλαχ. : Μὴ δίνης σημασία τί λέ-
νε οἱ γυναικοῦλες ἐκεῖς ἄλλο ἀπὸ κουτσοβολιὰ δὲ ξέ-
ρουνε (ἐκεῖς=ἐκεῖνες) Κεφαλλ. 5) Νεαρόν θηλυκὸν ζῶον
Καλαβρ. (Μποβ. κ.ά.) : Τοῦν'δὲ κριάρι εἶναι ἀρτισι-
κό, τοῦνη εἶναι γυναικούδ-δα (= νεαρὴ προβατῖνα) Μπόβ.
6) Μεταφ., ἀνὴρ σπανός, ἄνευ μύστακος καὶ γενείων Κα-
λαβρ. (Βουν. κ.ά.)

